

POSTANOWIENIE

10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 10 lipca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku M.B. i Z.B.
z udziałem U. T.
o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku po M.B.,
na skutek skargi kasacyjnej Z.B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z 8 grudnia 2022 r., XXVII Ca 717/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz adwokata R.M. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych powiększonych o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Z.B., wnioskodawca w sprawie o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po M.B., wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 grudnia 2022 r.

Jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawca wskazał nieważność postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji, która wystąpiła na skutek rozpoznania sprawy przez Sąd

odwoławczy w składzie jednoosobowym na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w sprawie orzeczeń sądów odwoławczych wydanych w składzie jednoosobowym na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. W uchwale z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, OSNP 2023 nr 10, poz. 104, Sąd Najwyższy uznał wprowadzenie tego przepisu za środek nieproporcjonalny do celu, którym jest zapewnienie ochrony zdrowia, jednak zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego uchwała wywołuje skutki tylko w stosunku do orzeczeń, które zapadły po dacie jej wydania, tj. po 26 kwietnia 2023 r. (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 października 2024 r., II PSK 101/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 6767/22; z 23 stycznia 2024 r., I CSK 6308/22; z 15 stycznia 2024 r., I CSK 5857/22; z 2 sierpnia 2023 r., III USK 18/23).

Zważywszy, na to że zaskarżone skargą kasacyjną postanowienie zostało wydane 8 grudnia 2022 r., nie istnieją podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania na tej podstawie. Brak też jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że ustawa epizodyczna nie jest ustawą; przepisem prawa jest też przepis ustawy epizodycznej. Sprawne działanie wymiaru sprawiedliwości miało podstawowe znaczenie w okresie pandemii, jak i w czasach, w których nie występują żadne nadzwyczajne wydarzenia lub stany. Jest więc całkowicie zrozumiałe, że mając na względzie interesy stron, ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie składów jednoosobowych.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego wnioskodawcę z urzędu Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2, § 4 ust. 1, § 12 pkt 2 w zw. z § 16 ust. 4

pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 r. poz. 763).

(P.H.)

[SOP]

[r.g.]